

Grammar : สุลีในดวงตาของนักศึกษาไทย

Grammar : The Dust in Thai Students' Eyes

บุญเลิศ วงศ์พรม*

บทคัดย่อ

ในแต่ละภาษา การที่จะใช้คำแต่ละคำก็ดี หรือนำคำเรียบเรียงเป็นข้อความ เป็นประโยคก็ตามย่อมต้องเป็นไปตามกฎเกณฑ์ในภาษานั้น ๆ ซึ่งผู้ใช้ภาษาเดียวกันต่างรับรู้ และเข้าใจตรงกันจึงจะทำให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลได้ กล่าวคือ ทุกภาษาจะต้องมีหลัก มีกฎเกณฑ์ให้ผู้ใช้ภาษาได้ยึดถือเป็นบรรทัดฐานร่วมกัน จึงจะพูดกันรู้เรื่อง และเกิดความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ การเรียนภาษาโดยเนื้อแท้แล้วก็คือ การเรียนรู้คำศัพท์ กับการเรียนรู้เกี่ยวกับการนำเอาคำศัพท์เหล่านั้นมาเรียบเรียงผูกกันเป็นประโยค หรืออาจเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยคนั้นเอง หลายคนมักจะคิดว่า ไวยากรณ์คือวินัยทางความคิด เป็นอุปสรรคในการถ่ายทอดแนวความคิด และไม่มีประโยชน์แต่ประการใด แต่กลับมาเป็นอุปสรรคขวางกั้นการสื่อสารของเราเสียอีก เราน่าจะเน้นตรงที่เราสามารถสื่อสารกันให้เข้าใจก็พอ ดีกว่าให้ถูกไวยากรณ์แต่ไม่มีใครฟังรู้เรื่อง ความจริงไวยากรณ์เปรียบเป็นดังกฎกติกาในการสื่อสาร เป็นตัวกำกับให้เราคิดเป็นระบบมากยิ่งขึ้น การสื่อสารหากไร้ซึ่งกฎกติกาเสียแล้ว ความถูกต้อง ความงดงามของภาษาก็จะหายไป กลายเป็นภาษาที่ไม่ได้มาตรฐาน ไม่สุภาพ ฟังก็ไม่สบายหู ดูกี่ก็ไม่สบายตา แล้วพาให้ไม่สบายใจ นอกจากนั้น ยังเป็นเหตุให้ผู้พูดกับผู้ฟังเข้าใจไม่ตรงกัน ด้วยเหตุนี้ ไวยากรณ์มิใช่เป็นตัวขวางกั้นในการสื่อสารทางภาษาอังกฤษแต่อย่างใด แต่กลับเป็นตัวสนับสนุน เกื้อกูลส่งเสริมให้ภาษามีระบบ มีความสวยงาม เข้าใจได้ง่ายมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

Abstract

Every language has got their own systems or patterns which is known as the Grammar or the rules to use the language correctly. We use the grammar as a norm in forming a language or to judge whether it is the standard language or not. The language learning, therefore, is the study of vocabulary and of word orders in the sentences, but most Thai people usually think that the grammar is their disciplinary of thinking, and the obstacle in using that language in stead of supporting their ability in a language being learnt. Some students know the rules of grammar very well, but they cannot use them effectively for communicative purposes. Grammar, actually, is like the rules of the game. If a player cannot conquer the rules, he will definitely be defeated. On the other hand, if the language is ruled out, the beauty of the language is lost and also it fails any kind of communication.

* อาจารย์ประจำหมวดวิชาภาษาและการสื่อสาร ศูนย์วิชาการศึกษาทั่วไป มหาวิทยาลัยศรีปทุม

บทนำ

คนไทยกว่า 70 % มองว่า ปัญหาและอุปสรรคในการเรียน การใช้ภาษาอังกฤษที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในกระบวนการพัฒนาทักษะทั้ง 4 นั้น ไวยากรณ์ถือเป็นตัวขวางกั้นที่สำคัญที่สุด กล่าวคือ กระบวนการคิดหรือประสบการณ์ของคนไทย ไม่ได้อ่อนด้อยไปกว่าคนชาติใด ๆ ในโลกนี้ แต่เพราะมีขีดจำกัดในด้านการใช้ภาษาอังกฤษ จึงไม่สามารถที่จะถ่ายทอดแสดงความคิดเห็นหรือประสบการณ์อันมีค่าเหล่านั้นให้คนอื่น ๆ ได้ทราบที่เราคิดอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องเหล่านั้น จนบางครั้งอยากจะเสนอทักษะในบางเรื่องบ้าง แต่ก็ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาได้ดีพอ จนกลายเป็นความเข้าใจที่คลาดเคลื่อนไป ตีความหมายไปคนละทิศ เข้าใจผิดไปคนละทาง ระหว่างคนพูดกับคนฟัง บางครั้งหากบุคคลคนนั้นเป็นคนสำคัญก็ยิ่งเป็นการเพิ่มคุณค่าของคำพูดนั้นให้มีความหนักแน่นมากยิ่งขึ้น หรืออาจเป็นการเข้าใจผิดไปกันใหญ่ก็ได้

หลายคนคงคิดว่า การเรียนภาษาอังกฤษหรือการพูดภาษาอังกฤษนั้นไม่จำเป็นต้องเรียนรู้กฎเกณฑ์ทางภาษาใด ๆ ก็ได้ ไม่จำเป็นต้องทราบหรือกว่ามันมีโครงสร้างที่สัมพันธ์กันอย่างไร ขอเพียงแต่พูดสื่อสารกันให้เข้าใจได้ก็คงจะเป็นการเพียงพอ เพราะคนที่รู้ไวยากรณ์ดี อาจพูดไม่ได้เรื่องก็ได้ เพราะมันแต่กังวลว่าจะผิด กล่าวคือโครงสร้างของภาษาที่สื่อออกไปนั้นคนอื่นจะไม่เข้าใจในเนื้อหาที่แท้จริงที่ต้องการสื่อ

สาเหตุจริง ๆ แล้ว พวกเขาเหล่านั้นอาจพากันกลัวว่าปากจะไม่สววยเวลาพูดมากกว่า มีตัวอย่างปรากฏให้เห็นในหมู่สาว ป.4 แต่ได้สามเป็นฝรั่ง สาว ๆ เหล่านั้นไม่เคยได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของการใช้ภาษาแต่ประการใด แต่ทำไมจึงสามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับฝรั่งได้อย่างปกติสุขและสามารถใช้ภาษาสื่อสารได้อย่างคล่องแคล่วว่องไว หรือหากเราสังเกตให้ดีเวลาเราไปเที่ยวที่พัทยาหรือภูเก็ตก็ตาม จะเห็นเหล่าเด็กหญิงตัวเล็ก ๆ หรือยายแก่กินหมากทั้งหลายที่พยายามพูดจาเกี่ยวกับฝรั่งเพื่อที่จะ

ขายของที่ระลึก หรืออาหารพื้นบ้านให้แก่นักท่องเที่ยวเหล่านั้น เขากลับพูดภาษาอังกฤษได้คล่อง ลองถามถึงที่มาที่ไปของบุคคลเหล่านั้นจึงได้ทราบว่าพวกเขาไม่เคยได้เรียนภาษาอังกฤษจากสถาบันไหนเลย แต่เขาเรียนรู้จากประสบการณ์จริง พูดทุกวัน ในรูปแบบประโยคเดิม ๆ ตอกย้ำ ซ้ำซากจนซึมซับ จนปากของเขาขยับไปโดยอัตโนมัติ ซึ่งแตกต่างจากนักศึกษาในระบบทั้งหลายที่ต่างพากันเรียนรู้ตามทฤษฎีของสำนักต่าง ๆ มากมาย แต่แล้วโยกลับพูดไม่ได้สักที อันนี้มันก็มีส่วนถูกอยู่บ้าง แต่หากจะดูให้ชัดเราจะเห็นได้ว่า ภาษาที่บรรดาสาว ๆ ป.4 หรือพวกขายของที่ระลึกเหล่านั้นนำมาใช้มักจะเป็นการใช้เพียงแค่อ่านามหรือคำกริยาไม่กี่ตัวเท่านั้น แต่ส่วนมากจะเป็นภาษาบุคลิก หรือภาษาท่าทางเสียมากกว่า (Body Language) และภาษาอังกฤษที่พวกเขาใช้ล้วนเป็นภาษาที่ไม่ได้มาตรฐานทั้งสิ้น ทำให้คนฟังตีความครึ่งแล้วครึ่งเล่ากว่าจะได้ผลสรุปที่ตรงกันระหว่างคนพูดกับคนฟัง ยกตัวอย่างเช่น เขาทักทายกันเมื่อเจอกันว่า

ฝรั่ง : Good morning. How are you?
 สาวป. 4 : Yes.

หากจะถามว่าตอบอย่างนี้ถูกต้องหรือไม่? ใช้ได้หรือไม่? จริง ๆ แล้ว หากจะมองในแง่ของความหมายแบบไทย ๆ ก็เป็นอันใช้ได้ เพราะเขาทั้งคู่สามารถเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน แต่ความถูกต้อง ของหลักภาษา ความสละสลวยของรูปประโยคมีหรือไม่? ก็คงจะตอบว่า "ไม่มี" เพราะไม่ได้มาตรฐานของการใช้ภาษา ไม่ถูกตามหลักเกณฑ์ของการใช้ภาษา (Ungrammatical) เพราะว่า Wh - Question (คำถามที่ขึ้นต้นด้วย Wh เช่น What When Where Why Who Whom Whose and How) เราจะตอบว่า Yes หรือ No ไม่ได้ เพราะมันเป็น Information Question ซึ่งถามเพื่อต้องการทราบข้อมูล รายละเอียด มิใช่ถามเพื่อให้ตอบเพียงแคใช่ หรือ ไม่ใช่ เท่านั้น

จริงอยู่ ทักษะในด้านการพูดหากเราจะคำนึง

ตั้งแต่หลัก
 ก็ยอมทำให้
 ยกตัวอย่าง
 เขาก็อาจต
 พอแล้ว ไ
 ระหว่างผู้ริ
 เครื่องคิด
 ในทางกลับ
 สละสลวย
 เนื้อหาที่เร
 ความสำคัญ
 ภาษา ใช้รู
 สะท้อนให้
 ในด้านวัฒนธรรม
 ประโยคข้าง
 กำลังจะไป
 เป็นต้นๆ
 ได้อย่างถูก
 ความจริงใจ
 ดังนั้น บท
 ไวยากรณ์มี
 ภาษาอังกฤษ
 จะสอนไวยา
 นักศึกษาได้
 กับชาวต่าง
 แท้จริง

ไวยากรณ์
 อังกฤษขอ
 ไวยา
 และการเปล
 เป็นกฎที่ว่า

² เครื่องหมาย
 มาตรฐาน

ตั้งแต่หลัก หรือ กฎเกณฑ์ในการใช้ภาษามากจนเกินไป ก็ยอมทำให้เราเกิดความวิตกกังวล ชะงักงันในการสื่อสารได้ ยกตัวอย่างเช่น ในภาษาไทยเราถามเขาว่า "ไปไหน" เขาก็อาจตอบเราว่า "ตลาด" นั่นถือเป็นการเพียงพอแล้ว ใช้งานได้ เพราะมีความเข้าใจกันอย่างสมบูรณ์ ระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร นี่คือภาษาพูด ไม่ต้องเคร่งครัด ไม่ต้องเน้นที่ความสละสลวยของภาษา แต่ในทางกลับกัน หากเป็นภาษาเขียนล่ะ แน่หนอน ความสละสลวย ความถูกต้องของหลักภาษา ความชัดเจนของเนื้อหาที่เราประสงค์จะสื่อเป็นสิ่งที่จะต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ยิ่งเราแสดงความถูกต้องของภาษา ใช้รูปแบบที่สละสลวย เข้าใจง่าย ย่อมเป็นตัวสะท้อนให้เห็นถึงเบื้องหลังทางการศึกษา ความรอบรู้ในด้านวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาเป็นอย่างดี ยิ่งตั้งประโยคข้างบนนั้น เรามาพูดใหม่ว่า "คุณสมศักดิ์ กำลังจะไปไหนหรือครับ?" "ผมกำลังจะไปตลาดครับ" เป็นต้น ซึ่งแม้จะดูเยิ่นเย้อไปหน่อยแต่ก็สื่อออกมาได้อย่างถูกต้อง สบายงาม รวมทั้งเป็นการแสดงให้เห็นถึงความจริงใจ อารมณ์ และพื้นฐานของผู้พูดได้เป็นอย่างดี ดังนั้น บทความนี้คืออีกความเห็นหนึ่งที่จะชี้ให้เห็นว่า ไวยากรณ์มีความสำคัญอย่างไรต่อการเรียนหรือการใช้ภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยเรา รวมทั้ง เหล่าคณาจารย์ จะสอนไวยากรณ์ภาษาอังกฤษกันอย่างไรวินิจฉัยช่วยให้นักศึกษาได้เข้าใจในโครงสร้าง ตลอดจนสามารถสื่อสารกับชาวต่างชาติได้อย่างถูกต้อง มีประสิทธิภาพอย่างแท้จริง

ไวยากรณ์มีความสำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษอย่างไร?

ไวยากรณ์ หมายถึง กฎเกณฑ์ที่ว่าด้วยรูปและการเปลี่ยนรูปของคำ เช่น eat, ate, eaten หรือเป็นกฎที่ว่าด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำเข้าเป็นประโยค

เช่น He eats an apple. กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์นั้นเป็นการวิเคราะห์ และอธิบายภาษาที่ใช้อยู่ว่ามีลักษณะเป็นอย่างไร มีระบบและระเบียบเป็นเช่นไร

หลายคนที่ต้องเรียนภาษาอังกฤษมักจะมีคำถามขึ้นในใจของตนเสมอมาว่า ทำไมต้องเรียนรูไวยากรณ์ (Grammar) ด้วยนะ? มันจำเป็นต่อการใช้ภาษาอย่างไร? ที่ฝรั่งไม่เห็นเขาเรียนรูไวยากรณ์เลย แต่เขากลับใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ สังเกตเห็นได้จาก หากเราถามหรือขอร้องให้ฝรั่งช่วยอธิบายหลักเกณฑ์ของภาษา เขาจะไม่สามารถให้ข้อมูลแก่เราได้ เขาจะไม่สามารถอธิบายได้เป็นฉากๆ เหมือนอาจารย์คนไทย ไม่สามารถให้คำอธิบายแก่เราได้ว่าทำไมจึงใช้คำนี้ไม่ได้ ทำไมประโยคนี้จึงไม่ถูก แต่ในทางตรงกันข้าม ครูผู้สอนไวยากรณ์อังกฤษที่เป็นคนไทยเวลาสนทนากับชาวต่างชาติกลับหาความคล่องในการพูดไม่มียกตัวอย่างเช่น เด็กน้อยผู้กำลังเริ่มเรียนรู้ภาษากำลังช่างเจรจา อธิบายพูดภาษากับบุคคลรอบข้าง แต่คำศัพท์ที่เขาพูดได้นั้นมีไม่กี่คำ และเพิ่งจะเริ่มเรียนรู้การผูกคำขึ้นเป็นประโยค มักจะพูดว่า

*I not like you because you not give a doll I *2*

พอพูดประโยคดังกล่าวจบ คนรอบข้างเขาก็จะพูดใหม่ เป็นการสอนเขาไปในตัวว่าประโยคนี้ผิด โดยการพูดย้ำประโยคนั้นอีกทีว่า

I did not like you because you did not give me a doll.

การพูดย้ำซ้ำประโยคเดิมใหม่อีกครั้งจะทำให้เขาเกิดการเรียนรู้ไปในตัว และตัวเขาก็เต็มใจ พร้อมที่จะแก้ไข นี่แหละคือการสอนไวยากรณ์ไปในตัว เป็นการสอนโดยที่เด็กไม่รู้ตัวว่าเขากำลังถูกสอน แต่ถ้าเราไป

² เครื่องหมายดอกจัน (*) ที่กำกับไว้ในประโยคนั้น ๆ ตามหลักภาษาศาสตร์หมายถึงประโยคนั้นไม่ถูกต้องตามหลักภาษาเป็นภาษาที่ไม่ได้มาตรฐาน (Ungrammatical Sentence)

กำกับว่า มิใช่อย่าพูดอย่างนั้น มันผิด ต้องพูดอย่างนี้ ก็จะทำให้เด็กไม่อยากเรียน เพราะเขารู้สึกว่า เขาไม่ได้ถูกสอน แต่กำลังถูกตำหนิ

ด้วยเหตุนี้ การฝึกฝนไวยากรณ์ก็คือการทำซ้ำๆ ครั้งแล้วครั้งเล่าติดต่อกันจนกระทั่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลัก กฎเกณฑ์ทางภาษา และเมื่อพูดถึงเรื่องไวยากรณ์กับการเรียนการสอนภาษาที่ไร ก็เหมือนเป็นการเปิดประเด็นปัญหาที่ชวนให้เกิดการโต้แย้งกันเป็นประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในหมู่ผู้สอนภาษาอังกฤษ เพราะว่าแต่ละคนอาจมีความคิดเห็นแตกต่างกันตามความรู้ ประสบการณ์และความเชื่อของตน จริง ๆ แล้ว ไวยากรณ์คือหลักของภาษา ถ้าไม่สอนหลักแล้ว ผู้เรียนจะอาศัยอะไรมาเป็นเครื่องยึดเหนี่ยว มาเป็นบรรทัดฐาน เพื่อความเข้าใจภาษาที่ถูกต้องตามความหมายที่แท้จริง อีกประการหนึ่ง ถ้าเราไม่รู้หลัก เราจะอาศัยอะไรเป็นเกณฑ์ตัดสินว่า การใช้ภาษาแบบไหน "ถูก" หรือ "ผิด" อย่างไร ดังนั้น การรู้ศัพท์อย่างเดียวย่อมไม่เป็นการเพียงพอที่จะเรียนรู้ หรือ ใช้ภาษาได้ดี ยกตัวอย่างเช่น มีนักศึกษามากหลายคนเคยบ่นให้ได้ยินอยู่เสมอว่า ผม/หนูเปิดดิกชันนารีแทบทุกตัวอักษรแล้วครับ/ค่ะอาจารย์ แต่พอมารวมกันแล้วกลับแปลไม่รู้เรื่อง อย่างกรณีการแปลด้วยเครื่องหรือการใช้อินเทอร์เน็ตมาเป็นเครื่องมือในการแปล ซึ่งพัฒนาโปรแกรมขึ้นโดย NECTEC ในเว็บไซต์ <http://c3po.links.nectec.or.th/parsit/links2.html> หรืออยู่ใน www.thaiwebhunter.com ก็ดี พอเราป้อนข้อมูลภาคภาษาอังกฤษเข้าไปแล้วคลิกแปลเป็นไทยตามกระบวนการของการแปลด้วยอินเทอร์เน็ตนั้น ผลที่ออกมาอ่านแล้วจะยังไม่รู้เรื่อง ไม่เข้าใจ แม้มันจะแปลให้เราทราบทุกศัพท์โดยอัตโนมัติแล้วก็ตามที แต่เราก็ยังสรุปไม่ได้เลยว่ามันมีความหมายว่าอย่างไรกันแน่ นี่ก็เป็นเพราะว่าเครื่องมือมันยังไม่สามารถพัฒนาให้เข้าถึงอารมณ์ของภาษา หรือมันยังไม่สามารถเชื่อมโยงไวยากรณ์ให้เข้ากับเนื้อหาได้เหมือนอย่างมันสมองของมนุษย์ มันไม่สามารถเลือกคำที่เหมาะสมมาใช้ในประโยคนั้นๆ ได้

เพราะการแปลให้ได้วรรคตี่จริงๆนั้น เราจะต้องรวมศาสตร์หลาย ๆ แขนงเข้าด้วยกัน นั่นคือ อารมณ์ทางภาษา ศัพท์เฉพาะทางศาสตร์นั้น ๆ ความสัมพันธ์ระหว่างคำในประโยค หรือรูปแบบของการเรียงคำในประโยค (Syntax) ตลอดจนวัฒนธรรมในการใช้ภาษากาละ เทศะ บุคคล ในการใช้ภาษา มาผสมผสานกัน รวมทั้งความสามารถในการดึงเอาความหมายที่เหมาะสมของศัพท์มาใช้ในการแปลให้เหมาะสมกับความหมายที่ต้องการจะสื่อจริงๆ ในประโยคนั้น ๆ ยกตัวอย่างเช่น

Thai Farmer Bank is on the Chao Phraya river bank.

(ธนาคารกสิกรไทยตั้งอยู่ริมฝั่งแม่น้ำเจ้าพระยา)

จะเห็นได้ว่า แม้นคำว่า "bank" จะเป็นคำนามเหมือนกันการสะกดคำและการอ่านออกเสียงจะเหมือนกันก็ตามที แต่ก็มีความหมายไม่เหมือนกัน กล่าวคือตัวแรกแปลว่า ธนาคาร ส่วนตัวที่สองกลับแปลว่า ฝั่งแม่น้ำ ดังนั้น การเลือกความหมายให้เหมาะสมกับตำแหน่งของประโยค เป็นสิ่งที่เราจะต้องให้ความสำคัญยิ่งที่จะทำให้เราแปลได้อย่างถูกต้องตามรูปประโยคที่แท้จริง สละสลวย ได้ใจความที่ชัดเจน หากจะเปรียบเทียบให้เห็นอย่างเด่นชัดก็คือว่า ศัพท์ภาษาอังกฤษเปรียบเป็นตั้งวัตถุดิบที่เราจะนำมาปรุงอาหาร แต่ตัวที่จะทำให้เราปรุงอาหารได้ดี มีรสชาติอร่อย เพิ่มสีสันให้กับอาหารได้น่ารับประทานก็คือ ไวยากรณ์ (Vocabulary was the raw material, the grammar cooked it)

อีกประการหนึ่ง เหตุผลที่จำต้องเรียนไวยากรณ์ให้เข้าใจนั้นเป็นเพราะประสงค์ความสวยงามของถ้อยคำ เป็นการปรุงแต่งรูปแบบภาษาให้มีวรรคตี่สมากยิ่งขึ้น ซึ่งจริงๆแล้ว ไวยากรณ์มีความสำคัญในฐานะที่เป็นส่วนเสริม มิใช่สิ่งทดแทนการสอนทักษะทั้ง 4 แต่ประการใด แม้นประโยคนั้น ๆ จะไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ก็ใช่่ว่าจะเป็นเรื่องคอขาดบาดตายแต่อย่างใด เราเรียนเพื่อรู้ เป็นประตูลู่ความหมาย

เพื่อช่วยให้เราศ
สวยงามเท่านั้น

ไวยากรณ์เป็น อวัยวะของ

ในแวด
ภาษาเพื่อการส
Teaching) ซึ
เท่าใดนัก จริง
เครื่องแต่งกาย
กลับกลายมาเป
แบบเห็นไวยา
Translation M
แต่ก็ยังมีผู้
ตลอดหลายร้อย
สังเกตไว้ในคำ
of Translation
แบบนี้คือ ไวยา
หากสามารถส
การสอนแบบนี้
เมื่อไม่นานมา
Cognitive A
ต้องเรียนรู้กฎ
และกฎเกณฑ์ที่
ช่วยให้สามารถ
ชนิดหนึ่ง เพราะ
อังกฤษเป็นไป
การถอดรหัส (ที่
จึงจะใช้ภาษาได้
คนไทย
อังกฤษแบบมี
ไวยากรณ์ที่ติด

³ Tony T. N. Hu
Baptist Univer

เพื่อช่วยให้เราสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน สบายงามเท่านั้นเอง

ไวยากรณ์เป็นอุปสรรคต่อการเรียนการใช้ภาษาอังกฤษของคนไทยจริงหรือ?

ในแวดวงการสอนภาษาศาสตร์นี้ นิยมแต่การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) ซึ่งไม่ค่อยให้ความสำคัญแก่ไวยากรณ์เท่าใดนัก จริงๆ แล้วการสอนภาษาเป็นเหมือนแพชชั่นเครื่องแต่งกาย กล่าวคือ บางอย่างที่เคยล้าสมัยอาจกลับกลายเป็นที่นิยมใหม่ก็ได้ เช่น วิธีการสอนแบบเน้นไวยากรณ์ควบคู่ไปกับการแปล (Grammar-Translation Method) ซึ่งมีผู้ตำหนิกันมากกว่าไม่ได้ผล แต่ก็ยังมีผู้นิยมใช้กันอยู่ทั่วโลกอย่างคงเส้นคงวา³ ตลอดหลายร้อยปีที่ผ่านมา J.C. Catford ตั้งข้อสังเกตไว้ในคำนำของหนังสือ A Linguistic Theory of Translation ว่า ข้อบกพร่องหลักของวิธีการสอนแบบนี้คือ ไวยากรณ์ผิด ๆ และแปลผิด ๆ จึงน่าคิดว่า หากสามารถสอนไวยากรณ์ให้ถูกและแปลให้ถูก วิธีการสอนแบบนี้ก็น่าจะใช้ได้ภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสม เมื่อไม่นานมานี้ มีวิธีการสอนแบบใหม่เรียกว่า Cognitive Approach ซึ่งสนับสนุนให้ผู้เรียนภาษาต้องเรียนรู้กฎเกณฑ์อย่างจริงจัง ทั้งเกณฑ์การออกเสียง และกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ เพราะเขาเชื่อว่ามันจะช่วยให้สามารถใช้ภาษาได้ดียิ่งขึ้น เพราะภาษาคือรหัสชนิดหนึ่ง เพราะฉะนั้น เพื่อให้การเรียนรู้และการใช้ภาษาอังกฤษเป็นไปอย่างไม่สะดุด ผู้ใช้ภาษาต้องรู้กฎทั้งการถอดรหัส (ฟังและอ่าน) และใส่รหัส (พูดและเขียน) จึงจะใช้ภาษาได้ดี

คนไทยส่วนใหญ่เคยชินกับการเรียนภาษาอังกฤษแบบมีกฎเกณฑ์ มีระเบียบ แบบแผน มีไวยากรณ์ที่ตีกรอบเอาไว้ ดังนั้น เราจึงมองเห็นภาษา

อังกฤษเป็นเหมือนคณิตศาสตร์ หรือวิทยาศาสตร์ที่มีการกำหนดสูตรตายตัว เรามีหน้าที่เพียงเอาค่าไปแทนค่าตามสูตรเหล่านั้น เช่น

Subject + is, am, are + Ving + Object

พอจะพูดว่า “ฉันกำลังเดินทางไปมหาวิทยาลัย ศรีปทุม” ก็ต้องแปลทีละตัวก่อน แล้วก็เอาไปแทนค่าตามสูตรให้ครบก่อนจึงจะพูดออกมาได้ว่า *I am going to Sripatum University*. แต่พอประโยคซับซ้อนขึ้น ก็ยิ่งไปกันใหญ่ ทำไม่ได้ แล้วคิดกันไปเองว่ามันเป็นเรื่องยาก หรือจะพูดให้ชัดเข้าอีกทีก็คือว่า ถ้าเราแทนค่าในสูตรผิด เราก็จะได้ผลลัพธ์ที่ผิด คนอยากพูดหรือมีศัพท์ในใจแล้วมากมาย แต่นักสูตรหรือโครงสร้างไวยากรณ์ (Pattern) ไม่ออกก็พูดไม่ได้ แต่จริงๆ แล้ว การท่องศัพท์ให้ขึ้นใจ ไม่มีประโยชน์อะไรทั้งสิ้น หากคุณไม่สามารถนำศัพท์นั้นมาเรียงร้อยเป็นประโยคให้ถูกต้อง สบายงามตามหลักไวยากรณ์ คุณก็จะพูดโดยปราศจากความมั่นใจไปในทันที

แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้นไม่ กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ที่เขียนขึ้นเป็นเพียงบอกให้รู้ให้เข้าใจในลักษณะของภาษา เมื่อรู้และเข้าใจแล้วต้องนำไปฝึกปฏิบัติ คือ พูดและเขียนให้เกิดความเคยชิน เมื่อใดผู้เรียนเกิดความเคยชินจนสามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง โดยไม่ต้องนึกถึงกฎเกณฑ์แล้ว เมื่อนั้นจึงจะได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่สามารถใช้ภาษาได้อย่างแท้จริง คนไทยเรามักจะรู้จักกฎกติกาของภาษาได้ดีกว่าฝรั่ง แต่กลับไม่สามารถนำมาใช้ในการพูดได้และเราเพิ่งทำความเข้าใจก่อนว่า ไวยากรณ์ไม่จำเป็นมากนักสำหรับภาษาพูด เพราะภาษาพูดมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เราสามารถสื่อสารกันให้คล่องให้รู้เรื่องและเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน ก็คงจะเป็นการเพียงพอ (Fluency) แต่ถ้าเป็นภาษา

³ Tony T. N. Hung, *How Linguistics can contribute to the teaching of Grammar*, (Hongkong, Language Centre, Hongkong Baptist University, 1999), p.1

เขียน ความเป็น เช่นนั้นไม่ต้องใช้ภาษาที่สละสลวย ถูกต้อง ชัดเจน (Accuracy) รวมทั้งให้เหมาะสมกับกาละ เทศะ บุคคล และวัฒนธรรม ของชนกลุ่มนั้นๆ

ดังนั้น เราไม่ควรคำนึงถึงกฎเกณฑ์ทาง ไวยากรณ์ให้มากนัก เพราะภาษาอังกฤษไม่ใช่ไวยากรณ์ แต่เพียงอย่างเดียว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ภาษาพูด อย่า ไปจดจ่ออยู่กับเรื่องไวยากรณ์มากเกินไปจนเกิดความจำเป็น มิฉะนั้น จะทำให้เราลืมเรื่องอื่นไปทันที ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง ของการออกเสียงเพราะหากออกเสียงผิดก็จะพลอย ทำให้เกิดความหมายเพี้ยนไปเช่นกัน ยกตัวอย่างเช่น คำว่า Excuse me หลายคนลืมออกเสียง / s / 2 เสียงที่ปรากฏอยู่ในคำว่า Excuse ก็เลยออกเสียงเป็น "อะคิสมี" สำหรับฝรั่งแล้วมันฟังเหมือนกับคำว่า Accuse me (ช่วยกล่าวหาฉันหน่อยได้ไหม?) เมื่อได้ยิน อย่างนั้นเขาก็อาจคิดว่าคุณบ้าแน่ๆ ที่พูดอย่างนั้น หรือ บางคนอาจออกเสียงเพี้ยนไปอีกว่า "อะคิสมี" เหมือน คำว่า kiss me ขึ้นพูดอย่างนี้กับฝรั่ง กุลสตรีไทยอาจ ต้องใจหายใจคว่ำเป็นแน่ วิธีการอ่านออกเสียงให้ถูก ต้องนั้นเราจะต้องออกเสียงเป็นว่า X-Q-(S) ME⁴ นอกจากนั้น ยังหมายรวมถึงอารมณ์ วัฒนธรรม ของ การใช้ภาษา และที่สำคัญที่สุดคือ ตัวสาร (messages) ที่คุณตั้งใจจะสื่อ จงใช้ไวยากรณ์เป็นเพียงสะพานเชื่อม ไปสู่ความหมายที่ประสงค์จะสื่อให้คนอื่นได้รับรู้ก็คงจะ เพียงพอแล้ว

นอกจากนี้ คนไทยยังมีนิสัยประจำชาติอยู่อย่าง หนึ่งคือ อาย ไม่กล้าถาม ไม่เป็น active learner รู้ก็เฉย ไม่รู้ก็เฉย ไม่หวั่นไหวต่ออิฐฐารมณ และ อนุฐฐารมณใด ๆ ทั้งสิ้น และพากันคิดว่า ไวยากรณ์ เป็นวินัยทางความคิด ไม่มีประโยชน์อันใดที่จะเรียนรู้ ไวยากรณ์ และฝังอยู่ในความทรงจำเสมอมาว่า ไวยากรณ์เป็นอุปสรรคในการใช้ภาษา ในการนำเสนอ ถ่ายทอดแนวความคิด จริงๆคนเรามีความคิดไม่

จำกัด แต่ถูกจำกัดโดยไวยากรณ์ เขาจึงไม่สามารถ ถ่ายทอดความคิดอันเป็นอนันต์นั้นให้คนอื่นได้รับ ทราบได้ ผิดกับฝรั่งซึ่งเขาจะเป็นคนที่ช่างถาม ช่าง สงสัย ช่างสังเกต รู้ก็ถาม ไม่รู้ถาม รู้แล้วถามเพื่ออยาก จะ ทราบความคิดเห็นของคนอื่นว่ามีความเห็นตรงกับเขา หรือไม่ แต่ที่ไม่รู้แล้วถามก็เพื่ออยากรู้ อยากรู้ได้ข้อมูล ที่ถูกต้อง ดังนั้น คนไทยเราควรเร่งสร้างวัฒนธรรม ของการถามขึ้นในหัวใจของนักศึกษา อย่าให้เขาพากันมองว่าคนถามคือคนโง่ เราควรปลูกฝังให้เขาคิดใหม่ ทำใหม่ ให้เขาขอมองสักห้านาทีที่จะถาม ดีกว่าที่จะ ไม่เข้าใจไปอีกชั่วชีวิตเพราะไม่กล้าถาม

Grammar : ผนังทองแดง กำแพงเหล็ก ที่เราสามารถทะลุทะลวงได้

ครูบางคน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้ที่เป็นเจ้าของ ภาษา หรือ ผู้ที่เติบโตมาในสภาวะแวดล้อมที่ใช้ภาษานั้น มักจะอ้างประสบการณ์ในการเรียนภาษาแม่ (Mother Tongue) ว่า ไม่เห็นต้องเรียนไวยากรณ์อย่าง เป็นกิจลักษณะก็สามารถใช้ภาษาได้อย่างไม่สะอูด ในทางกลับกัน มีคนจำนวนไม่น้อยที่หมกมุ่นอยู่กับการเรียนไวยากรณ์จนสามารถอธิบายกฎเกณฑ์การใช้ ภาษาได้เป็นฉาก ๆ แต่กลับใช้ภาษาไม่เป็น พูดได้ไม่ดีพอ ไม่มีความคล่องตัวในการพูด

อย่างไรก็ดี ในปัจจุบัน เริ่มมีเสียงบ่นอีกว่า เด็กทุกวันนี้ดูเหมือนว่าภาษาอังกฤษจะอ่อนลง เพราะ ขนาดจบการศึกษาระดับมหาวิทยาลัยแล้ว แต่ความรู้ กลับสู้คนยุคก่อนที่จบ ม.8 ไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เด็กสมัยนี้มี โอกาสได้ประสบพบเห็น หรือคลุกคลีอยู่กับภาษาอังกฤษ มากกว่าแต่ก่อนมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า แนวการสอน ภาษาในสมัยปัจจุบันไม่เห็นเรื่องไวยากรณ์ หรือการเขียน ก็เป็นได้ ยกตัวอย่างให้เห็นอย่าง สุกฤษฎี หยุ่น ซึ่งเขาได้ รับการศึกษาในระบบเก่า ได้แก่ การท่องศัพท์ อ่าน

⁴ Andrew Bigg, วิธีพูดภาษาอังกฤษเหมือนฝรั่ง, (กรุงเทพฯ, สำนักพิมพ์ดับเบิลเดย์ พรินติ้ง จำกัด, 2542) หน้า 61.

แกรมมาร์ ฝึก การศึกษาเพื่อ ความรู้ด้านมา บางคนที่จบมา

ด้วย การลองปกติ การสอนทักษะ เมื่อมีประเดี ต่อท้าย หรือ ชี้ให้เห็นตาม กับการสอนไป บ้า น้ำ อา ไป การสอนไวยา เฉพาะทางไว อย่างการสอน ตัวว่ากำลังเรีย เมื่อเด็กพูดผิด ย้ำประโยคที่ เด็กเขาพูดว่า You did no รับในความผิด เพราะการเน่ ประโยชน์ ะ และจะต้องมี (Failing Fo กล่าวคือ ะ

- มีความรู้
- มั่นใจใน
- ดีกว่าการ

แกรมม่าร์ ผิกทัททงการเขียน Essay จนในที่สุดเขาจบการศึกษาเพียงแต่ ม. 8 เท่านั้น กลับกลายเป็นคนมีความรู้ด้านภาษาอังกฤษแตกฉาน ใช้ภาษาได้ดีกว่าคนบางคนที่จบมาจากเมืองนอกเสียอีก

ด้วยเหตุนี้ การสอนไวยากรณ์ควรเป็นไปตามครรลองปกติในการเรียนภาษา โดยสอดแทรกไว้ในการสอนทักษะการใช้ภาษาทั้ง 4 ด้าน นั้นเอง กล่าวคือ เมื่อมีประเด็นเกี่ยวกับหลักเกณฑ์การใช้ภาษาที่ต้องตอกย้ำ หรือเน้นเป็นพิเศษ ครูผู้สอนก็จะหยิบยกขึ้นมาชี้ให้เห็นตามความจำเป็นของสถานการณ์ วิธีนี้คล้ายกับการสอนไวยากรณ์โดยวิธีธรรมชาติ ที่พ่อ แม่ พี่ ป้า น้า อา ใช้สอนเด็กที่เริ่มหัดพูด จะต่างกันก็ตรงที่การสอนไวยากรณ์วิธีธรรมชาติทำได้โดยไม่ต้องใช้ศัพท์เฉพาะทางไวยากรณ์ (Grammatical Terminology) อย่างการสอนไวยากรณ์ในชั้นเรียน จึงทำให้ผู้เรียนไม่รู้ตัวว่ากำลังเรียนรู้ไวยากรณ์อยู่ นั่นคือ สอนให้เด็กพูดตามเมื่อเด็กพูดผิดก็อาจแก้ไขด้วยการพูดให้เด็กฟังใหม่ ย้ำประโยคที่ถูกต้องให้เขาฟังอีกรอบ (ปฏิบัติ) เช่น เด็กพูดว่า I not love you. เราก็พูดย้ำใหม่ว่า You did not love me. ที่สำคัญต้องสอนให้เขายอมรับในความผิดพลาด อย่าฝึกให้เขาปฏิเสธการแก้ไข เพราะการแก้ไขสิ่งผิดให้ถูกถือเป็นเรื่องจำเป็นและมีประโยชน์ เมื่อเขาล้มต้องสอนให้เขารู้จักลุกขึ้นมาเอง และจะต้องมีใช้ล้มแบบหงายหลัง แต่ให้เขาล้มไปข้างหน้า (Falling Forward) แม้มีอาจก้าว เขาก็ต้องคืบคลาน กล่าวคือ เมื่อรู้ว่าตัวเองผิดพลาดก็พร้อมที่จะแก้ไข

เปลี่ยนความผิดพลาดให้กลายเป็นบันไดหินเพื่อก้าวไปข้างหน้าอย่างมั่นใจ ลูกขึ้นต่อสู้อต่อไปจนบรรลุผลสำเร็จได้ในที่สุด

เพราะฉะนั้น ครูผู้สอนจะต้องมีวิธีการสอนที่เหมาะสม มีกลยุทธ์ในการอธิบายให้เข้าใจ ยกตัวอย่างประกอบให้เห็นชัดเจน และกระตุ้นให้นักศึกษาฝึกปฏิบัติอย่างต่อเนื่องให้ครบกระบวนการ พัฒนาไปพร้อมกันทั้ง ทาตู หูฟัง สมองคิด มือจด ใจจำ แล้วปากต้องขยับ แล้วเราก็จะสามารถพัฒนาทักษะเราได้โมที่สุด

แนวการสอนเนื้อหาทางไวยากรณ์มีอยู่ 2 ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

1. **แบบนิรนัย (Deductive method)** คือสอนโดยให้รู้กฎเกณฑ์ก่อน มีคำอธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบแล้วตามด้วยแบบฝึกหัดท้ายบทตามลำดับ

2. **แบบอุปนัย (Inductive method)** คือสอนให้เห็นตัวอย่างการใช้ภาษาก่อน แล้วให้ผู้เรียนวิเคราะห์ คิดหาข้อสรุปเป็นกฎเกณฑ์เอาเอง

แต่ทั้ง 2 ประเภทดังกล่าวก็ยังไม่ใช่วิธีที่ดีที่เหมาะสมสำหรับการเรียนการสอนไวยากรณ์ ภาษาอังกฤษ เพราะแต่ละประเภทย่อมมีข้อจำกัดในการนำเสนอ ดังนั้นเพื่อความกระจ่างในเนื้อหา จึงขอเสนอให้เห็นถึงข้อดีและข้อเสียของแต่ละประเภท เพื่อเป็นส่วนประกอบในการตัดสินใจ

แบบนิรนัย	แบบอุปนัย
<p>ข้อดี</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีความถูกต้อง แม่นยำ - มั่นใจในการใช้ภาษามากขึ้น - ดีกว่าการลองผิดลองถูกเพื่อสรุปหาหลักเอาเอง 	<p>ข้อดี</p> <ul style="list-style-type: none"> - คล้ายกับการเรียนวิธีธรรมชาติ คือ เรียนรู้จากส่วนย่อย(การใช้ภาษาในแต่ละสถานการณ์) ไปหาส่วนใหญ่ (กฎเกณฑ์ทั่วไป) - ทำหาย น่าสนใจ - เมื่อค้นพบกฎเกณฑ์ด้วยตนเองแล้วก็จะเข้าใจและจดจำได้ดี

แบบนิรนัย	แบบอุปนัย
<p>ข้อเสีย</p> <ul style="list-style-type: none"> - หากกฎเกณฑ์ที่ก่อให้เกิดผิดพลาดขึ้นมา ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษา ทำให้เข้าใจผิดและใช้ภาษาผิดได้ - นักศึกษาบางคนอาจมองว่าการเรียนโดยมีผู้บอกกฎให้ย่อมไม่ท้าทายเท่ากับพยายามหาคำตอบเอง 	<p>ข้อเสีย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปลดปล่อยให้ผู้เรียนสรุปกฎเกณฑ์เองอาจไม่ถูกต้องตามความเป็นจริงโดยเฉพาะเมื่อตัวอย่างการใช้ภาษาที่นำมาเสนอมิใช่เพียงพอ

(ดัดแปลงจาก สมคิด ฉานวังสะ, *ไวยากรณ์กับการเรียนการสอนภาษา, มติชนสุดสัปดาห์ ฉบับวันที่ 23 เมษายน 2543 หน้า 64*)

เราจะเห็นได้ว่า การสอนไวยากรณ์อาจอยู่ในรูปที่ถือโครงสร้างเป็นหลัก (Structural Approach) หรือเป็นการวิเคราะห์เริ่มจาก Form แล้วค่อยไปอธิบายในเรื่อง Function เช่น ในการสอนเรื่อง Present Simple Tense ก็จะแสดงให้เห็นรูปกริยาใน Tense นี้ก่อน (Subject + Verb1) จากนั้นจึงจะอธิบายต่อไปว่า กริยากรุป Present Simple นี้ใช้แสดงความหมายอะไรได้บ้าง อีกประการหนึ่งคือการสื่อความหมายเป็นหลัก (Communicative Approach) หรือเป็นการชี้ให้เห็นถึง Function ก่อนแล้วค่อยไปสรุปหา Form ของประโยค เช่น เมื่อพูดถึง Future Time ก็จะแสดงให้เห็นว่ามีกริยากรุปแบบใดบ้างที่สามารถใช้แสดง "เวลาในอนาคต" และแต่ละรูปต่างก็สื่อความหมายแตกต่างกันอย่างไรบ้าง เช่น

I shall go to IMAX.

I will go to IMAX.

I am going to go to IMAX.

I am going to IMAX.

ทั้งหมดล้วนแสดงเวลาในอนาคตได้ มีความหมายเป็นอนาคตกาล แปลว่า "จะ" แต่หากจะวิเคราะห์ถึงความหมายที่แท้จริงของประโยคข้างต้นแล้ว กลับมีความหมายต่างกันดังนี้ คือ ประโยคแรก มี

ความหมายว่ากล่าวขึ้นมาลอย ๆ ขาดน้ำหนัก ไม่ได้กำชับชัดเจนว่าจะต้องไปแน่นอน อาจไม่ไปก็ได้แต่พอมาประโยคที่สอง (I will go to IMAX.) นั้นในสมัยก่อนหากนับย้อนหลังไปประมาณ 50 ปีที่แล้ว การเขียนประโยคถือว่าไม่ถูกต้องตามหลักภาษา (Ungrammatical Sentence) เพราะ I ซึ่งเป็นบุรุษที่ 1 จะต้องใช้กับ Shall เท่านั้น แต่พอปัจจุบันนี้ หากเราเปิดดูในหนังสือพิมพ์ภาคภาษาอังกฤษหน้าแรกเราก็เจอแล้วว่า I will และประโยคข้างบนก็ใช้ will แทน เราใช้ผิดจนกระทั่งกลายเป็นถูก ภาษามันกร่อนไปตามกาลสมัย (Language Change) ด้วยเหตุนี้ นักภาษาศาสตร์ก็เลยหาทางออกโดยการอธิบายใหม่ว่าการใช้ I will และ I shall นั้น ความจริงมันต่างกันตรงที่เจตนาที่ต้องการจะสื่อของผู้พูด กล่าวคือ ประโยคแรกที่พูดว่า I shall go to IMAX. นั้น อาจไม่ไปก็ได้ แต่ถ้าประโยคว่า I will go to IMAX. แสดงว่ามีความตั้งใจจะไป มีความหมายหนักแน่นขึ้น ส่วนประโยคต่อมา I am going to go to IMAX. นั้น มีความหมายว่าจะต้องไปแน่นอน และประโยคสุดท้าย (I am going to IMAX.) นั้น รูปประโยคเป็น Present Continuous Tense แต่มีความหมายเป็น Future Time (be going to + Noun) ด้วยเหตุนี้ จึงหมายความว่า กำลังออกเดินทางไปที่ไอแมกซ์แล้ว เป็นต้น ๆ

เราจะเขียนวลีออกจากดวงตาเธอได้อย่างไร

ความจริง ไวยากรณ์อังกฤษเพิ่งจะมีมาเมื่อไม่นานมานี้เอง โดยได้แก่อิงคิดพื้นฐาน มาจากการสอนไวยากรณ์ ของนักภาษาศาสตร์ชาวอินเดีย ชื่อ Panini (ประมาณ 600 B.C.) ที่เขาเขียนไวยากรณ์ของบาลีสันสกฤตเอาไว้ โดยเขาได้สรุปจากการสังเกตของเขาเอง ว่าภาษามีหลัก มีกฎเกณฑ์ในการเรียงคำ มีระบบการผันรูปกริยาไปตามรูปเพศ พจน์ บุรุษของตัวประธานและเวลาของการกระทำ⁵ ดังนั้น พอถึงช่วง 400-300 ปี ก่อน ค.ศ. ชาวอังกฤษจึงได้นึกย้อนถึงภาษาของตนว่า ภาษาอังกฤษก็น่าจะมีกฎเกณฑ์ มีหลักภาษาเพื่ออธิบายถึงความสัมพันธ์และความแตกต่างระหว่างคำในประโยคเช่นกัน ทั้งในแง่ของกาล (Tense) การก (Case) เพศ (Gender) พจน์ (Number) และบุรุษ (Person) เป็นต้น⁶

จากนั้น ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษก็เกิดการเปลี่ยนแปลง มีการถกเถียง หาเหตุผลมาหักล้างกัน และกันมากมายหลายสำนัก ไม่ว่าจะเป็นทฤษฎีไวยากรณ์ปริวรรต (Transformation Grammar) ตามแนวคิดริเริ่มของ Noam Chomsky เรื่อยมาจนกระทั่งมาเป็นแบบ Government and Binding Theory ในที่สุดยกตัวอย่างให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงอย่างเห็นได้ชัดคือ รูปแบบการใช้ประโยคปฏิเสธของภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ราวคริสต์ศตวรรษที่ 15-16 สมัยนั้น เมื่อประสงค์จะทำให้ประโยคบอกเล่าให้กลายเป็นปฏิเสธก็เพียงแต่เติมคำปฏิเสธ (not) ไว้ในตำแหน่งท้ายประโยค เช่น

He saw you not.

I love thee not, therefore pursue not.

ภาษาอังกฤษปัจจุบันกำหนดว่า คำปฏิเสธ (not) จะต้องวางไว้หน้ากริยาหลักของประโยคและแทรก

Verb to do ซึ่งผันตามกาล (Tenses) ที่ถูกต้อง เช่น

He did not see you.

I do not love you, therefore don't pursue me.

(Fromkin & Rodman)

อย่างไรก็ตาม แนวทางที่จะทำให้เข้าใจแกรมมาร์ได้อย่างแจ่มแจ้งนั้น สิ่งที่สำคัญที่สุด นักศึกษาจะต้องรู้จักสังเกต วิเคราะห์ แล้วสรุปเป็นแนวทางหรือสไตล์ในการจดจำของเราเอง ยกตัวอย่างเช่น กรณีที่ **อาจารย์สำราญ คำยั้ง** เคยทำเป็นแบบอย่างมาแล้วในเรื่องการแปลงจากประโยคบอกเล่าให้กลายเป็นคำถามหรือปฏิเสธในประโยค Present Simple Tense นั้น จำต้องมีกริยาช่วย (Auxiliary Verbs) ดังนี้

หาก verb to have **ไม่มี**

Verb to be **ไม่อยู่**

Verb to do **ต้องมาช่วย**

แต่ Verb to do ที่มาช่วยนั้น จะต้องผันเปลี่ยนไปตามรูปแบบของตัวประธาน กล่าวคือ หากประธานเป็น

เอกพจน์ให้ใช้ **does**

พหูพจน์ ใช้ **do**

I, they, we, you ก็ใช้ **do** เหมือนกัน
กริยาสำคัญ นั้นไม่ต้องเติม **-s, -es**

หรืออย่างเวลาเราอยากจะทำโครงสร้างของประโยค Present Continuous Tense (Subject + is, am, are + Ving) ให้ได้เราก็อาจผูก เป็นคำคล้องจองง่าย ๆ ว่า

กริยาสำคัญเติม **-ing**

มี Verb to be **อยู่ข้างหน้า**

แปลว่า " กำลัง....." เป็นต้น

⁵ Radney L. Varshney, *An Introductory Textbook of Linguistics and Phonetics*, (Hyderabad, India 1993), p.387.

⁶ ทินทิพย์ ทวยเจริญ, *ภาพรวมของการศึกษานานาชาติและภาษาศาสตร์* (กรุงเทพฯ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2543), หน้า 3.

สรุป

ผู้สอนนอกจากจะต้องพัฒนาตนเองในเรื่องความรู้และทักษะการใช้ภาษาแล้ว คงต้องหันมาใส่ใจในวิธีการสอนให้เข้าใจในข้อดี ข้อด้อยของแต่ละวิธี ภาษาภายใต้เงื่อนไขอันจำกัดเช่นนี้ และคิดค้นหาช่องทางช่วยชี้แนะผู้เรียนให้พัฒนา ค้นหาวิธีการเรียนที่เหมาะสมสำหรับตนเอง ส่วนในแง่ของผู้เรียนก็ต้องตระหนักว่า ไม่ว่าจะระบบจะดีเลวปานใด จะใช้วิธีการสอนที่ดีเลิศสักเพียงไหน การเรียนรู้ต้องเกิดขึ้นภายในตัวเราเอง จึงต้องพยายามฝึกฝนให้มาก จะมัวแต่รอครูสอนให้ในชั้นเรียนแต่เพียงอย่างเดียว ย่อมไม่เป็นการเพียงพอแน่นอน จริงอยู่ แม้แต่ภาษาอังกฤษเองก็เป็นศูนย์รวมแห่งความหลากหลายในสไตล์การใช้ ภาษาอังกฤษไม่ว่าจะเป็นอังกฤษแบบประเทศอังกฤษ (British English) ซึ่งเป็นภาษาอังกฤษมาตรฐาน ภาษาอังกฤษแบบอเมริกัน (American English) แบบอินเดีย

แบบออสเตรเลีย แบบฟิลิปปินส์ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม ไวยากรณ์ซึ่งเป็นดั่งกฎ กติกา ก็ยังมีความสำคัญอยู่ ซึ่งถือเป็นดั่งแบบแผนให้เราได้ยึดเป็นแนวปฏิบัติร่วมกัน แต่ในการศึกษาไวยากรณ์ให้เข้าใจและนำไปใช้ให้ถูกต้องนั้น ผู้เรียนจะต้องรู้จักวิเคราะห์ นำเอาความรู้หลายแขนงมาเป็นจุดสังเกต แล้วคิดค้นตามกระบวนการและประสบการณ์ของตน ดังที่เหล่าคณาจารย์สำนักต่าง ๆ ได้นำเสนอให้เราได้ศึกษาไปแล้ว และเราก็จะได้รู้ซั่ว่าแกรมมาร์ไม่ได้ยากอย่างที่หลายคนคิด แล้ว Grammar ซึ่งเป็นดั่งก้อนกรวดในร่องเท้า หรือตุลิวในดวงตาของนักศึกษาไทย ก็จะถูกกำจัดออกไป ส่งผลให้การเรียนภาษาอังกฤษของเรามีความสนุกสนาน และเข้าใจในเนื้อหามากยิ่งขึ้น สามารถใช้ภาษาได้อย่างถูกต้อง สวยงาม ตรงกับความหมายที่ประสงค์จะสื่ออย่างแท้จริง □

เนตรปรียา

พงษ์ศรี

พินทิพย์

ธัญญรัตน์

ลำดวน

สมยศ

สมคิด

สำราญ

อุดม

Andrew

Baruah

Jovita

Kulaya

Nisai

Punchalee

Quirk

Radhey

Rutherford

Tony

หนังสืออ้างอิง

- เนตรปรียา ชุมไชโย, ฝักภาษาอังกฤษกันยังงัทำไม่สำเร็จสักที, อมรินทร์พริ้นตังแอนด์พับลิชชิ่ง จักัด, กรุงเทพฯ, 2544.
- พงษ์ศรี แลชะวฒณะ, ภาลินี ครทริฎุ, ภาษาอังกฤษสำหรับครู (บทที่ 11), มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2540.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ, ภาพรวมของการศึกษาภาษาและภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, กรุงเทพฯ 2543.
- ชฎญรัตน์ ปาณะกุล, ภาษาศาสตร์ภาคประวัติเบื้องต้น, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ, 2535.
- ลำตวน จาดใจดี, คู่มือเรียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง, ไทยเจริญการพิมพ์, กรุงเทพฯ, 2543.
- สมยศ เม่นแย้ม, ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ, บริษัทเคล็ดไทยจักัด, กรุงเทพฯ, 2529.
- สมศีล ฉานวังสะ, ไวยากรณ์กับการเรียนการสอนภาษา, มติชนสุดสัปดาห์, 23 เมษายน 2543.
- ลำราญ คำยั้ง, Advanced English Grammar for high learner, ชุติมาการพิมพ์, กรุงเทพฯ, 2536.
- อุดม วโรตม์ลิกขิตต์, ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษา, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ, 2543.
- Andrew Bigg, วิธีพูดภาษาอังกฤษเหมือนฝรั่ง, ดับเบิลนายน์ พริ้นตัง จักัด, กรุงเทพฯ, 2542.
- Baruah T. C., The English Teacher's Handbook, Sterling Private Limited, India, 1988.
- Jovita T. Corrigan, Combining Grammar and Fluency in the Classroom, Chinese University of Hong Kong, 1998
- Kulaya Sac-ton, Effects of Role-Play on Students' Confidence in Using English for Communication, A master's degree thesis, Bangkok, King Mongkut Institute of Technology, 1991.
- Nisai Kaewsanchai, Avoid Cutting a Frog in an English Class : How to Design Motivating and Meaningful Grammar Lesson, Rajabhat Institute Karchanaburi, 1999.
- Punchalee Wasanasomsithi, Using Literature to Promote Grammar Proficiency in the Language Classroom, Chulalongkorn University Language Institute, 1999.
- Quirk R., S. Greenbaum, G. Leech & J.Svartvik, A Comprehensive Grammar of the English Language, Longman, 1985
- Radhey L. Varshney, An Introductory Textbook Linguistics and Phonetics, India, 1993.
- Rutherford W., Second Language Grammar : Learning and Teaching, Longman, 1998.
- Tony T.N. Hung, How Linguistics can Contribute to the Teaching of Grammar, Language Centre, Hongkong Baptist University, 1999.